

Desamor nutritiu

Te m'empasso sense mastegar, record meu. El darrer rastre de tu ja ha dormit prou de temps a la nevera i ara el facturo gola avall, acomiadat per la meva fam ferotge de darrera hora de la matinada i una llàgrima traïdora, que seria de llàstima si no t'estigués triturant furiosament, t'acomiaa tímidament des de l'andana de molars. El que queda de tu està ensalivat. Llefiscós. Tan diferent d'aquelles tardes en les que, mentre el sopar es coïa al forn, posaves copes de Borgonya i espelmes vermelles i jo apareixia a casa i tastaves el punt de sal de les galtes i mossegaves els pits i et perdies entre els malucs i tot era música i nosaltres interpretàvem el paper de ballarins de tango sobre el parquet, sense més roba que la pell. No com en aquesta hora de sol primerenca i freda, en la que el teu rastre desapareix a través de l'autopista de l'esòfag.

Ja he pagat el caríssim peatge de tastar un altre dels teus plats, d'emmagatzemar-te a la cambra cruel de l'estómac, on et desfaràs fins a tornar-te aliment. Fins i tot havent marxar em segueixes nodrint. No puc evitar pensar que el teu testament *brownie* de xocolata aviat serà una part dels meus cabells, un tros de les meves ungles, part de mi. Calia acomiadar-se amb aquesta política de reciclatge de nutrients? No puc expulsar-te si no recorro a les tardes d'indiferència que vas saber cuinar amb tant d'art els darrers mesos, quan tot eren talls de lluç congelats, durs com les pedres que ens tiràvem d'amagat rere les cantonades. S'ha acabat la dansa, ara m'espero entre plats precuinats per dir-te adéu definitivament. Ja és de matí. Gairebé no hi ets, però no sé com eliminar l'olor d'aquells esmorzars que preparaves amb gust a esperança.